

Dálnopis s děrnou páskou sloužil dlouhá léta (výrobek Albiswerk AG, Zürich)

MUZEUM STAPO

Jeden z bunkrů protivzdušné ochrany v centru švýcarského Curychu – Lindenhof – byl postaven v roce 1940 pro 10 000 lidí. Dnes je v něm parkoviště Urania pro 600 vozidel, ovšem v případě nutnosti by nebyl problém vrátit ho původnímu určení.

Improvizované vodní dělo metařící směs vody a slzného plynu vyžadovalo čtyři svalnaté borce

Většina parkujících netuší, že v postranních prostorách je muzeum městské policie. Na nevelkých mřížových vratech vedle internetové kavárny je pouze označení, že se jedná o vchod do prostor civilní ochrany. V roce 1970 dala městská rada tyto prostory na Uraniastrasse 3 k dispozici tzv. alternativní scéně mládeže, byl zde „Bunkr“ – něco na způsob centra volné kultury. Po 68 dnech byla „autonomní republika Bunkr“ z hygienických a bezpečnostních důvodů uzavřena: převažovaly drogy a dlouhovlasí povaleči, vzduch byl nasycen alkoholem, skrývali se zde hledaní delikventi apod.

STAPO (Stadtpolizei) se zhruba 1800 příslušníky je druhý největší policejní sbor ve Švýcarsku. Pan Paul Gautschi šel v lednu 1996 v hodnosti štábního pobočníka do důchodu a tehdejší velitel městské

policie plukovník Heinz Steffen se ho zeptal, co soudí o vybudování muzea. Nadšeně přikývl a 3. května dostal klíče od kanceláře ve výpočetním středisku ETH (vysoká škola technická), aby jako novopečený kurátor měl někde pracovní zázemí. Hledal prostory, kam uložit vyřazený materiál a další reliktů budoucího muzea. Díky vstřícnosti magistrátu získal vedlejší prostory bunkru pro muzeum městské policie.

Samozřejmě se to neobešlo bez drobných politických tahanic, ale přátelé a příznivci, jako např. Jean-Pierre Hoby (curyšský ministr kultury), profesori Jakob Nüesch a Olaf Kübler (exprezidenti ETH) a podplukovník Felix Birchler, tento projekt podporovali.

3. června 2002 bylo muzeum curyšské

Paul Gautschi v době aktivní služby

Před 30 lety zamrzlo jezero a policie si okamžitě ve Švédsku objednala sněžný skútr SNO-Tric. Dvousedadlový stroj s motorem 293 ccm váží 400 kg a stál 13 000 franků. Byl použit jen ke cvičným jízdám a pak roky stál ve skladu.

městské policie otevřeno. Pochopitelně za účasti prominence, ale víceméně v tichosti – muzeum totiž není veřejné. Slouží především jako průvodce historií aparátu městské policie nejen jiným policejním sborům, ale i vlastním policejním aspirantům.

Muzeum ale zcela uzavřeno odborné veřejnosti není; nejen příbuzné bezpečnostní složky, např. hasiči nebo ochranky, ale i soukromé osoby se mohou k prohlídce objednat. Jeden ze zaměstnanců situaci objasňuje: „Muzeum má sice tři patra, ale prostory jsou poměrně stísněné a těch zhruba 600 m² už je téměř přeplněno. Máme teď něco přes 850 exponátů a jen část je uložena ve vitrínách. Téměř všichni kolem

Cely předběžného zadržení v této podobě jsou již minulostí. Komise a výbory zelených a ochránců lidských práv spočítaly, že delikventům chybí k pohodlí několik krychlových decimetrů.

Policejní kadeti měli povinnou výuku morseovky

Policie má své oddělení fotogrammetrie a kartografie

Forenzní kufřík s výbavou k zajištění stop

Nezbytná výstroj policisty - pouta. Někteří litují, že řetízky se již nesmí používat: „Jo, jo, když delikvent zlobil a vzpouzel se, tak stačilo trochu pootočit a hned byl jak beránek...“

muzea jsou policisté v důchodu, kteří v podstatě pracují zdarma, ze záliby – ať už se jedná o úklid, údržbu a opravy exponátů, průvodcovský výklad nebo kontroly vzduchotechniky. Naše muzeum je taková interní poloveřejná neinstituce. Vzhledem k požárním předpisům omezuje zájemce o prohlídku na skupiny nanejvýš po 18

lidech, kromě toho by ti vzadu nevěděli, o čem se vpředu mluví. Pokud je zájemců víc, nebo chce přijet například větší policejní sbor ze zahraničí, rozdělíme návštěvníky na víc skupin. Běžná prohlídka trvá asi dvě hodiny, vstupné samozřejmě nevybíráme.“

Kurátor Paul Gautschi má sice plné ruce práce s organizací muzea, zajišťováním dalších relikvů a sjednáváním termínů návštěv, ale našel si ještě čas k vybavování malé dílny. Jen tak mimochodem se zmínil: „Jsem ročník 1933, doufám, že všechno ještě stihnou, jak má být, abych mohl nástupci předat muzeum v pořádku.“ Sou-

V dlouhé vitríně defiluje řada služebních zbraní

časný velitel městské policie plukovník Philipp Hotzenköcherle ho v jeho úsilí podle možností podporuje.

„Pane Gautschi, pokud by příslušníci Police ČR chtěli muzeum navštívit, jak mají postupovat?“

„Kolegové z jiných policií jsou samozřejmě vždy vítáni. Buď ať mi zavolají od pondělka do pátku mezi 8 a 17 h na 0041 44 241 85 43 nebo 0041 79 317 96 17, nebo pošlou fax na 0041 411 71 09, případně e-mail na philipp.hotzenkoecherle@stp.stzh.ch.

Telefonáty i korespondenci prosím německy. Pokud to bude termínově možné, rádi vyhovíme.“

Vedení muzea předpokládá od návštěvníků společenskou disciplínu. Jak již bylo zmíněno, nejedná se o veřejnou instituci a muzeum není orientováno na školní výlety, rodiny s malými dětmi nebo novináře bulvárních plátků. Děkujeme za vstřícnost a ochotu, kterou pánové Paul Gautschi, Kurt Saxer a Mario Dändliker projevíli vůči českému odbornému časopisu.

Stano R. KRÍŽ
Foto autor